

אנו מעלים אח"כ את היכל העליון הז' אשר הוא חוזר להיות יצירה ממש ע"י כ"ח דשם ס"ג אשר בצריאה נמצא כי מקום הקדיש הזה הוא קודם הודו כו'.

בנות הקדיש השני שבין ישתבח ליוצר הנה גם הוא דוגמת הקדיש הראשון שבעשיה בשני מיני הכ"ח א' אל ששה היכלו' וא' אל היכל הז' אל הכ"ח אותיות הם המש ס"ג שבצריאה והכ"ח חיות הם משם ע"ב שבצ"ל ואחר שהעליו היכל הז' ד"ל אל הצרי' אז הוא חוזר להיותו צריאה ממש כי גם בו נכללת מלטי דברי' כנו' ולכן אחר הקדיש אנו אומרים ברכו והוא כדוגמת מ"ש בהודו לר' כי וכבר נת"ל כי המזמור"ה הם צינורה ולהורות כיוה' ההיכל הז' דעשיה נהפך ליצירה לכן אנו אומרים מזמור הי"י וכן הענין כאן כי כל בחי' ברוך הוא בצריאה כי שם הוא נקרא ברוך בכל מיני ריבוי' דברכאן כטוע ולכן כאן אנו אומרים ברכו לרמוז כי היכל השביעי ד"ל חוזר להיות צריאה ממש. בין גאולה תפלה אע"פ שם ב' עולמו צריאה וא"ל לא חיקנו לומר בהם קדיש לביצה הג"ל :

קדיש ג' שלאחר העמידה קודם אשר יושבי ביתך. הטנה לפי שבתחלה העליו כל העולמו למעלה כדי שכל העולמו יוכלו בעולם האלילות לעשות שם זיוג עליון דחיה ומלכות לבדם ושאר כל העולמות הם נעשים להם כדמיון כנפים החופפים ומכסים עליהם בסוד אגן הסהר הגו' במחמר הזהר בכ"ז ז' הנקרא ספרי אותיות של השי"ת וע"ש ואחר הזווג אנו לריכס לחזור להעלות העולמות שיקבלו השפע הנשפע ממחמת הזווג שנעשה אז ולכן אומרים עתה זה הקדיש כדי לבלול פהם אחרת הצריאה באילות לקבל שפע הזיוג הוא ולכן כונת זה הקדיש ע"י שם ע"ב היה דיודין במ"ב אותיותו בפשוט ומילוי ומילוי המילוי ואח"כ הצריאה מקבל' חוספת קדושה בקדושת ובה לזיון :

קדיש ד' לבלול הי"י עם הבר' ע"י הויה דס"ג וע"ב ואח"כ היצירה תפלה לרוד. ואח"כ קדיש ה' להעלות העש' אל היצירה ע"י הויות ס"ג ומ"ה ואח"כ העשיה היא פעום הקשרת והרי נשלמה התפלה :

אמנם

קדיש בתרא אינו מכלל הקדישים הגז' לפי שכבר עלו כל העולמות אמנם זה הקדיש נקרא קדיש יתפאר כ"ל קדיש שאומרים אותו היתומים. והענין הוא שהקדיש הזה הוא בעולם העשיה ששם בחינת המיהה כדי להעלות כל הנשמות והנפשות בבוד חחיה המתים וע"כ אומרים אותו היתומים על מיסת אב ואם יש בקדיש הוה שם בן מ"ב אלא שהוא באופן אחר ונתבאר אל"ט בענין נבילות ידים שה"ס יהוה אלהיט יהוה כו"ו במוכס"ז כו"ז יהוה יוד הא ואו הא שה"ס ג' ידות כ"ל וע"ש. ודע כי ע"י שם במוכס"ז יהוה ענין חחיה המתים ולכן קדם אל"ט שם כו"ו שהוא ג"י ע"ל הוא הע"ל שמד"ה הקב"ה לנחיות בו את המתים במ"ש חו"ל : ונלע"ד ששמעתי ממז"ל ששוב לומר הקדיש הוה על מיסת אביו ואמו כל השנה כולה אפילו בשבתות ויו"ט לפי שאין הטעם כפי מה שחושבים המון העם שמוטיל להגיל נפש המת מדריגה של גהנים לכדי כי הנה עוד יש תופלת א' והוא להכניסו לג"ע ולהעלותו ממדרגה למדרג' וכפי זה גם בשבתות ויו"ט יש לאומרו ואני ראיתי למורי ז"ל שהיה אומר קדיש בתרא בכל שנה ושנה ביום שמת בו אביו בנ"ה תפלות. והיה אומרו בטוסח קדיש של בני ספרד כמו שנעתיקה לקמן בפ"ה לא כמנהג המוסחעריבי' המוספים בו דברים אחרים ע"ד מ"ש בהרמב"ם ז"ל. ודע כי בשבת נמשכת תוספת הקדוש' כל היום משא"כ בחול שאין תוספת קדושה אלא בשעת תפלה לבד וזהו הטעם שאין תוספ' נשמה רק בשבת בלבד אבל עכ"ז ליראי ד' ולחשבי שמו יש להם איזה קלת הארת קדושה גם בימי החול בשעת התפלה. גם יש חילוק אחר' והוא כי בשבת נמשכת תוספת קדוש' מעלמה כל מה שנעשה ע"י הפלתינו בימי החול ולכן יש תוספת נשמה בשבת. גם יש חילוק אחר' והוא כי בשבת עולים כללות כל העולמות משא"כ בחול שאין עולים בעת התפלה רק בחינת נשמות לבד שעולים עם השכינה להיות לה בסוד מ"ן טנדע. גם דע בענין תפלת החול שענין העלאה נריכה להעשות על דיונו קודם התפלה אבל אחר שכבר קבלו השפע העליון אין אנו לריכוז להורידן כי מעלמם הם יורדין אחר עלינו לשבח :

ונבאר

דגרות וביאורים : א) כשער הטונת היסן יתפאר כו"ל אחר הנוכח שחתי תשלמו. השמ"ס זה תשלמו לפי שהיכל ק"ק ד"ל טולל ד' ספרות כחכ"ד וס"ה היכלות התחונות הרי הם י"ס והם נחלקים לטכסה היכלות וסימן טכסה שבשעה מוקפות ע"כ מספר הנויות יסן עכ"ל (וכן הוא בפס"ה כס"ל משער הקדישים וכן הוא כה"ס ז"ד ע"ה) : ב) קס"ח שער הקדישים פ"א : ג) ענין הוראת שעה פ"א : ד) ענין הויה כפ' בראשית התק"ח ספרי אותיות התחיל פתח ר"ס מי ימלא בבורות וכו' כי הוא בפס"ה פ"ה מתפלה :

שכל כללות מלכות דא"ל היא בראש הצריאה ואין לך סמיכות גדול מזה ואין לורך להעלות הצריאה בצ"ל כי כבר הצריאה קשור' קשר אמין עם המל' דא"ל בתכלית האחרון וזהו טעם מאמרים ז"ל שרדך לסמוך גאולה לתפלה שהיא הצריאה במלכות דא"לילות ובוה תבין מ"ש"ה שבעה בשבעה מולקות מולקים לא כתיב אלא מולקות וז"ס מ"ש בפי פקודי דף רס"א ע"א לאעלאה שבועיה בשביעיה ונקרא ז' ימים ו' ימים והענין הוא כי כל אלו הי"ד הם נוקבין לפי ששה ז' דצריאה וז' דמלכות דא"ל והוא כי הנה בזה ההיכל העליון דצריאה הנק' היכל קה"ק יש בוד' היכלות שהם כחכ"ד דצריאה כ"ל וכתוסב מתלבשים ג' אורות הנק' כסא וגם נק' ק"ק כ"ל והם הם ז' דברי' וגם המל' דא"ל היא ז' לפיכך א) **ונחזור** ג) לענין הקדישים שבתפלת שחרית הנה מן התחל' התפל' עד הודו לר' כו' הוא בחי' ו' היכלות התחונות דעשיה ומן הודו עד ב"ש הוא בחי' היכל ק"ק דע"ש שמהפך וחוזר להיות י"י ממש ע"י המל' ד"ל העומדת בהיכל הזה כ"ל וז"ס חוספ' שבת בסוד קל' נונה שלפעמים נהפכת לקל' ופעמי' לקדושה. ומנמא כי בד' עולמות אבי"ע יש שני מציאות הא' היא בחי' ה' היכלות שיש בכל עולם מהם כי אלו הם נכללים למעלה זכ"ז בחי' כללות בלבד וכלל הוא בחי' ההיכל הז' העליון שנקרא היכל ק"ק אשר הוא נכלל למעלה וחוזר ונהפך להיותו במציאות העולם שלמעלה ממנו משא"כ בו היכלות התחונות כנו' טעם הדבר שאנו אומרים ^{הרי} הודו לר' כו' בעולם העשיה עם היות שכל המזמורים הם בי"י, אבל הטעם לפי שזה ההיכל הז' דעשיה חוזר להיות ממש בחי' יצירה. ובוה תבין כי אחר שנכללו ו' היכלות התחונות דעשיה זכ"ז וזכ"ז בתיוקן התפלה שיש מן התחלת התפלה עד הודו לה' כו' כ"ל אז אנו לריכס להעלות אותם בסוד עמוד א' שיש בין כל עולם ועולם ובאמצע כל היכל והיכל ודרך העמוד הזה עולה כל היכל והיכל בחבירו שלמעלה ממנו ונכלל בו כנו' בפי פקודי. והנה סוד הקדיש הזה הוא בחי' העמוד הגז' אשר באמצעות עולם העשיה ואמנם אופן העלאה אל עולם הי"י כבר נתבאר אך יש בקדיש ב' בחי' כ"ח וב' בחי' מ"ב והענין הוא כי יש כ"ח אותיות בו חיות של היא שמה רבא מברך לפלס ולעלמי עלמאי גם יש כ"ח חביו מן אמון יש"ד מברך כו' עד דאמירן בעלמא. וע"י כ"ח אותיות הגז' אנו מעלים הו תחונות דעשיה דע"ב לפי שכל בחי' אותיות' הם בב"ב כטוע בענין שם ע"ב שיש בו ע"ב חביון ורי"ו אותיות שהם ג"י נבו' אבל החיות הם ע"ב כמנין חסד. ולכן ע"י כ"ח אותיות הגבורה אנו מעלים הו היכלות. וע"י כ"ח חיות אנו מעלים את היכל הז' הנק' ק"ק למעלה ביצירה. וטעם הדבר הוא כי אין שום עליה בעולמות אלא ע"י שם בן מ"ב ושם זה של מ"ב הוא אשר מעלה כל העלויות שיש בכל העולמות משום דחיהו הליק ולא נחית כנו' פ' תרומה קליב ע"ב. והנה בחי' הכ"ח הנזכר הוא הויה דמילוי מ"ה כטוע כי שם הויה דמ"ה דמילוי אלפין בפשוטו ומילוי ומילוי מילוי הוא מ"ב אותיות אך במילוי המילוי לבד אין בו רק כ"ח אותיות נמצא כי גם הכ"ח הוא בחי' מילוי המ"ב. וגם לעולם אין עליה אלא בשם מ"ב ולכן ל"ל הקדיש בטוסח זה כ"ל וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל לפי שיש בהם ז' ויין לרמוז אל שם מ"ב שהוא ז' שמות. וכל שם מששה אותיות וכן תמצא ג"כ כי בכל חובה מאלו של וישתבח כ"י ש בה ששה אותיות והרי נתבאר אך נרמז בוה כל שם מ"ב. ולכן אותם האומרי' ישתבח יתפאר ביודין טועים הם לפי שאז יעלו ז' יודין בחי' שם ע"ב והנה אין עליה אלא בשם בן מ"ב וגם כי לעולם כ"ח אותיות' הם בסוד שם בן מ"ב והנה אחר אשר העליו היכל הז' דע"ש למעלה ביצירה ע"י כ"ח חיות של הקדיש הנה אח"כ יכול הוא להתהפך ולחזור ולהיותו הוא עלמנו בחי' יצירה וכנגד זה אנו אומרים הודו לר' כו' והנה כבר ידעת כי ארבע הויות הם בארבע עולמות אבי"ע והם כסדרן מלמעלה למטה ע"ב ס"ג מ"ה בין. והנה בג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה יש בכל אחד עשרה אותיות ולכן יש בכל אחד מני' הגז' במילוי מילוי כ"ח אותיות' אבל בהויה דבין שאין במילוי רק ט' אותיות' אי"גם במילוי מילוי ג"כ לא יש בה כ"ח אותיות ולכן אין בו שום עליה ע"י, אבל ע"י כ"ח אותיות של שם מ"ה דאלפין אנו מעלי' בתח"י את ששה ז' היכלות התחונות דע"ש אל הי"י וע"י כ"ח חביון

מטתו של שלמה ובה סוד השכיבה וזה ההיכל הוא העולה עתה
 בג"ת דל"י ומתהפך ונעשה אל"י ממש וגמלא כי אין שום תוס'
 בעולם הבריאה וזלתי בהיכל סו' העליון שבו והוא המקבל עתה
 חוס' קדושה במלת ופרום עלינו כו'. ונדע כי הנשמה היא מן
 הדב"ר א"כ תכונן עתה לקבל סוד הוס' נשמה שבך כג"ל בענין
 ברטו באופן כי חוס' הקדושה בכל החלקים אינו רק בבחי' היכל
 ק"ק שבכל עולם העולה בשו' שלמע' ממנו ושם הוא בחי' ההוס'
 כנו' וגמלא כי ברכת השכיבה היא בהיכל ק"ק דברי' הנק' מטתו
 של שלמה ובה יש חוס' קדושה כי עתה נק' סוכת שלום כמ"ש
 ופרום עלינו סוכת שלום כו'. ואח"ך העמידה דתפילת ערבית
 היא בעולם האל"י והרי נחבאר חוס' הנשמות ומצוינת עליית

העולמות. גם יש בחי' חוס' נשמה מבחי' הארה הנחוספת ב"א
 עתה והיא כי בברטו נכנסו בו ג' פרקים אמנעים דאורו' מקיפים
 דל' וזלס דאימא בלבד ונגמרו לכנס ביוצר דערבית אלב עתה
 מתחי' לכנס גם ג' פרקים אמנעיים דאורות מקיפ' דל' דללס
 דאבא באומרינו ופרום סוכת שלום ונגמרים ליכנס ביוטלו של
 העמידה. והנה בערך ג' פרקים אמנעיים דל' דללס דאי' נקרא
 רוח כג"ל בענין ברטו ובערך זה הג' פרקים אמנעיים דל' דללס
 דאבא נק' נשמה עם שאינו אלב אמנעיים ולכן תכונן עתה לקבל
 חוס' נשמה כנו' והרי נשלס חוס' רוח נשמה ושלשום מן הטוק'
 הנקרא מדת לילס כג"ל :

ונבאר פי' מילות ופרום סוכת שלום כו' מה עניינם והנה
 ביאורו תלוי במה שכתבנו כי עתה כבר (א) נכנסו
 בראש ז"א ג"פ התאין וג"פ אמנעיים דל' דללס דאבא דאימא
 וכבר נגדל' ראש ז"א גדלו' רב כג"ל כי אין ז"א עולה ואין אורו'
 מקיפין וירדים אמנם ראשו דז"א היא שנגדלת ועולה עדי' מקום
 המקי' ומלכשת אוחס ונדע כי זו הל' דללס הם סוד נה"י דאב'
 (ג) או נה"י דאימ' כמבואר אללנו (ח. ט) והנה בעוד אלב האורות
 המקיפים נכנסים תוך רישא דז"א הנה האורות הפנימי' דמוחין
 דז"א שהוא ג' דללס נחה למטה מדרגה אחר מדרגה כפי ירידת
 המוחין המקי' כדי לתת מקום אל האורות המקיפין שיכנסו ואלו
 גם הנה"י דאבא או דאי' שהם בחי' ג' דללס המלכשיים את המוחין
 הפנימיים גם הם נדחי' ויורדים למטה מדרגה אחר מדרגי' ונדע
 כי בבחי' בהיות בז"א המוחין הפנימיים בלבד הנה אז סיוס
 היסוד של אימ' היה אז מסהיימת בחזה דז"א ומשם ולמטה שהיו
 האורות מגולים ויולאים יעקב ורחל מן החזה דז"א ולמטה (ט)
 אלב עתה בכניסת האורות המקיפין לריך שירד היסוד דאימא
 למטה מן החזה. וכפ"ו יתמעטו קומתם של יעקב ורחל מאד למטה
 מן החזה ודבר זה גירשון גדול וצפרט בליל ובפרט בליל לתקן דבר
 זה אלנו אומרים ופרום סוכ' כו' ובתחי' לריך שנבאר לך ענין היסו'
 דאי'. דע כי היסוד דאימא אינו כ"כ רחב עד שימלא כל רוחב
 החלל של גופו דז"א כי הנה גופו דז"א הוא רחב מאד אלב היסוד
 דאימא הוא כעין ליטור דק עומד בתוך חלל גופו דז"א באמנעו
 ונשאר אור פניו מדופני החלל שבתוך רוחב גופו דז"א. גם נדע
 כי בתוך זה היסוד דאימא הנחון בחזה דז"א כבוטו נחונין הרינן
 עטרין דדעת הנק' חסדים וגבורות. ואע"פ שנתבאר אללנו כי
 הגבורות וירדות וניהנות בראש הנקבה עם כל זה שרשם העקרי
 נשאר שם תוך היסוד דאימא שאל"כ גם הזכר היה דעתו קלה
 דמיון הנקבה. והנה הגבו' הם בבחי' מדורה א' של אש בוטרת
 ומזקה עד מאד וצפרט להיותם סתומים שם תוך היסוד דאימ'
 לכן הם מתבערות ונדלקות שם יחד ומתחזק חומם וגמלא כי
 אינם יכולות ללאת מפי היסוד דאימ' לחוץ לפי ששם עומדים
 החסדים המתפשט' תוך ז"א והחסד המתפשט תוך הת"ת דז"א
 הנה הוא עומד שם באותו פתח פי היסוד וסוגרו וחותמו ולא די
 זה אללא כי גם החסדים היוולאים דרך פי היסוד דאימא כבר
 ביארנו כי הם מקדימים ללאת דרך שם ערם שיאלו הגבו' לפי
 שחסדים הם בחי' מים ולריכים הם ללאת בתחלה ומרחיבים כחם
 פי היסוד כסגולת המים הנובעים דרך נקבים זריים מרחיבים
 אותם ע"י יולאים ומתרחב פי היסוד ואלו אח"כ יולאות אחריהם
 הגבו' שהם אש. וגם עתם אחר כי הנה אע"פ ששלהביות הגבו'
 יולאות דרך פי היסוד הנה הוא דבר מועט (י) כי אותו הפה הוא

לך ורק מאד אלב מקום יולאת שלהביות הגבורות אינו אללא דרך מחיות
 וכוהלי היסוד דאי' מן הלדדין ואותו החוס בוקע ויולא משם
 באותו חלל שיש בין דופני יסוד דאי' אל דופני גופא דז"א כי
 שם הוא מקום אור פניו בהתרחבות ושם מתקבלים כל אוחס
 השלהביות מתחת כן עובר ויולא החוס החוץ ההוא דרך דופני
 גופא דז"א לחוץ ופוגעים ביעקב ורחל העומדים שם כנדע בבחי'
 פכ"פ וראשם מתחיל מנגד החזה דז"א עד למטה וכל אוחס
 השלהביות לוקחים אותם יעקב ורחל וזה הם בחי' דריים קשים
 וגבו' חזקות. והנה עתה בהפילת ערבית דליל שבת הווצו הוא ביעקב
 ורחל כנדע ואין ראוי שיהיו כולם בחי' גבורות ודיקן וצפרט בלילי
 שבת וצפרט כי כל הווצו הוא בהם. (יא) גם יש בחי' אחרת
 הנ"ל כי עתה שנכנסו המקיפים ברישא דז"א גמלא כי היסוד
 דאימא שהיה נגמר במקום החזה ועתה לריך שירד עד למטה
 ועי"ז יערכו יעקב ורחל להתמעט מאד מאד כג"ל. באופן שלתקן
 הבחי' האלו אלנו אומרים ופרום עלינו כו' כנו' וביאורו הוא כי
 הנה הת' הלריך לתקן כל הנו' הוא ששיפולי מחיות יסוד הבינה לא
 ניהים שיפשוטו ביושר וירדו למטה ממקום החזה דז"א כדי
 שלא יתמעטו. שיעור קומת יעקב ורחל אמנם אלנו שיפולי מחיות'
 יסוד הבינה יתקלפו ויתפשטו בהתרחבות דרך הלדדין דגופא
 דז"א כדמוין שיפולי' מחיות האלה שמתרחבו' והולכין באופן
 שמה שהיו מתפשט' דרך אורך גבוה יתפשטו ברוחב דז"א גם
 אם ירד היסוד דאימא יותר למטה לא יתפשטו דפנותו ביושר
 למטה אלב יתפשטו בהתרחבות לגדדי גופא דז"א ועי"ז ישרו
 יעקב ורחל בקומתם והרי נתקן הבחי' הא' ועי"ז נתקנה הבחי'
 האחרת והיא כי בהתרחב מחיות יסוד דאימ' אל התרחבות
 לדדי גופא דז"א וגמלא כי אלנו המחיות נוגעות בכותלי גופא
 דז"א ממש ומתדבקין שם ועי"ז נעשה שם כיון סוכה א' מועת
 חוס' השלהביות של הגבו' אשר באותו חלל שבין יסוד דאי' לגופא
 דז"א אינו יכול לירד למטה מן מקום החזה בתוך חלל גופא דז"א
 כי אותו הדופן שיפולי' מחיות יסוד אימא שמתרחב אל הלדדין
 ונתקרב ונתדבק בדופני גופא דז"א נעשה כעין מסך וסבך אחד
 מפסיק שלא ירד החוס הזה ולמטה בתוך גופא דז"א שנת החזה
 ולמטה ועי"ז אין החוס הזה חוזר לגלות דרך דופני גופא דז"א
 ולחון מן החזה ולמטה במקום אשר עומדים שם יעקב ורחל מבחוץ
 ועי"ז אינם עתה יעקב ורחל גבורו' חזקות כבראשונה והרי
 נתקנה הבחי' האחרת. וא"ת והרי כמו שהיה כח בשלהביות
 ההם לבקוע וללאת דרך דופני יסוד אימא ולחון גם יחי' בהם
 כח לבקוע שנית אוחס המסך הנעשה מהתפשטות והתרחבו' שיפולי
 מחיות יסוד דאי' וירדו למטה שם המסך. והתשובה היא כי אין
 בהם כח לבקוע כמה פעמים ולבקוע המסך שתי פעמים. עוד
 שענה אחרת יותר חזקה והוא כי בתחיל' שהיו הגבורו' מתקבלת
 בדוחק גדול תוך יסוד דאי' בקצו המחיות' ויולא לחון אלב אחר
 שכבר יולא לחון ויש להם שם מקום רחב להתפשט בגדדי היסוד
 דאימא בכל אותו החלל שבתוך רוחב גופא דז"א אינם בוקעות
 המסך לרדת למטה. וא"ת והרי בתחלה אמרנו שעם היותם
 שם באותו החלל הרחב תוך גופא דז"א עכ"ז היו בוקעים דופני
 גופא דז"א ויולאים לחון אל יעקב ורחל (ז) והתשובה היא כי אז
 היו החסדים המגולים (ה) ממלאים כל מקום החלל ההוא ולכן
 היו הגבורות בוקעות דופני גופא דז"א ויולאות לחון אלב עתה
 שגפרם המסך הנו' במקום החזה ואלו החסדים המגולים עמדו
 למטה מן המסך ונשאר המקום החלל אשר למעלה מן המסך
 אל הגבורות והנה הם שם בהתרחבות ואינם לריכים לבקוע
 המסך ולירד למטה כדי ללאת במקום יעקב ורחל :

לפי שיש בזה חסד ורחמים וזהו שכתבנו כי עתה כבר (א) נכנסו בראש ז"א ג"פ התאין וג"פ אמנעיים דל' דללס דאבא דאימא וכבר נגדל' ראש ז"א גדלו' רב כג"ל כי אין ז"א עולה ואין אורו' מקיפין וירדים אמנם ראשו דז"א היא שנגדלת ועולה עדי' מקום המקי' ומלכשת אוחס ונדע כי זו הל' דללס הם סוד נה"י דאב' (ג) או נה"י דאימ' כמבואר אללנו (ח. ט) והנה בעוד אלב האורות המקיפים נכנסים תוך רישא דז"א הנה האורות הפנימי' דמוחין דז"א שהוא ג' דללס נחה למטה מדרגה אחר מדרגה כפי ירידת המוחין המקי' כדי לתת מקום אל האורות המקיפין שיכנסו ואלו גם הנה"י דאבא או דאי' שהם בחי' ג' דללס המלכשיים את המוחין הפנימיים גם הם נדחי' ויורדים למטה מדרגה אחר מדרגי' ונדע כי בבחי' בהיות בז"א המוחין הפנימיים בלבד הנה אז סיוס היסוד של אימ' היה אז מסהיימת בחזה דז"א ומשם ולמטה שהיו האורות מגולים ויולאים יעקב ורחל מן החזה דז"א ולמטה (ט) אלב עתה בכניסת האורות המקיפין לריך שירד היסוד דאימא למטה מן החזה. וכפ"ו יתמעטו קומתם של יעקב ורחל מאד למטה מן החזה ודבר זה גירשון גדול וצפרט בליל ובפרט בליל לתקן דבר זה אלנו אומרים ופרום סוכ' כו' ובתחי' לריך שנבאר לך ענין היסו' דאי'. דע כי היסוד דאימא אינו כ"כ רחב עד שימלא כל רוחב החלל של גופו דז"א כי הנה גופו דז"א הוא רחב מאד אלב היסוד דאימא הוא כעין ליטור דק עומד בתוך חלל גופו דז"א באמנעו ונשאר אור פניו מדופני החלל שבתוך רוחב גופו דז"א. גם נדע כי בתוך זה היסוד דאימא הנחון בחזה דז"א כבוטו נחונין הרינן עטרין דדעת הנק' חסדים וגבורות. ואע"פ שנתבאר אללנו כי הגבורות וירדות וניהנות בראש הנקבה עם כל זה שרשם העקרי נשאר שם תוך היסוד דאימא שאל"כ גם הזכר היה דעתו קלה דמיון הנקבה. והנה הגבו' הם בבחי' מדורה א' של אש בוטרת ומזקה עד מאד וצפרט להיותם סתומים שם תוך היסוד דאימ' לכן הם מתבערות ונדלקות שם יחד ומתחזק חומם וגמלא כי אינם יכולות ללאת מפי היסוד דאימ' לחוץ לפי ששם עומדים החסדים המתפשט' תוך ז"א והחסד המתפשט תוך הת"ת דז"א הנה הוא עומד שם באותו פתח פי היסוד וסוגרו וחותמו ולא די זה אללא כי גם החסדים היוולאים דרך פי היסוד דאימא כבר ביארנו כי הם מקדימים ללאת דרך שם ערם שיאלו הגבו' לפי שחסדים הם בחי' מים ולריכים הם ללאת בתחלה ומרחיבים כחם פי היסוד כסגולת המים הנובעים דרך נקבים זריים מרחיבים אותם ע"י יולאים ומתרחב פי היסוד ואלו אח"כ יולאות אחריהם הגבו' שהם אש. וגם עתם אחר כי הנה אע"פ ששלהביות הגבו' יולאות דרך פי היסוד הנה הוא דבר מועט (י) כי אותו הפה הוא

והנה יש עוד עתה בחי' תיקון אחר (י) והוא כי הנה נדע כי כשירדים החסדים ומתפשטים מן היסוד דאימא עד היסוד דז"א ואחר כך כשחוזרים לעלות האחרם ממטה למעלה כדי להגדיל את ז"א כנדע הנה הם בעלייחם ממטה למעלה מתחלקים לב' בחי' הבחי' הא' היא מה שחוזר ליכנס תוך היסוד עלמו דאי' מצפנים ועי"ז הם מגדילים לאוחס החסדים הסתומים העומדים שם בפנים. וא"ת (י) ויקון שאראה זו העולה ממטה למעלה

הגרות וביאורים: (א) וא"ת הא לעיל כסוחר כחם ונגמרו לכנס ביטולו של העמידה ואין טובת שכבר נכנסו דמשתם לגמרי נכנסו בשרים וגבר הדעה וזה הרב ש"ס ותיקן בדוחק כי כיון שההילו לכנס הרי הוא כמו שכבר נכנסו: (ב) והוא תמוה כי ל' דללס הוא הוא הת"ת ולא נה"י ומלאכי בסוף הספר הנה"ה וז"ל ר"ל נה"י דתה"ת ומתיקן וזה וירב ש"ס גרם וז' דללס: (ג) עיין תירח חסד דק ב"ה ע"א שיטה ה' ועמוד ב' ד"ה ומה שכתב לעיל ודק ב"ן ע"א: (ד) שירוש והרי שאפילו שמונים הנכונות מתקין רחב בוקעים מהיות יסוד דאחא לחון לחוץ החלל גופא דז"א וגם עדי דופני גופא דז"א עלמו ללאת ליעקוב' העומדים העומדים מחוץ לגופא דז"א מן החזה ולמטה וא"כ יהיה בהם ג"כ עתה כח לבקוע המסך הנעשה משפולי יסוד אהא ולירד למטה: (ה) פי' ב' חסדים דכ"ט נה"ה ות"ת העומדים שם אחר נלחם מתוך יסוד דאחא כחלל הנוף דז"א והשתא ה"י שם כדוחק החסדים עם השלהביות היוולאים מיסוד דאחא (י) (י) מד את א' שפנוד סני ש"ך נלון

ז' היכלי א"ח דברי' וזו ז' היכלי ז"ח דברי' עולים ונכללים
 בז' היכלי א"ח המקבלים משם תוס' קדושת שבת. והנה ז'
 היכלי א"ח הם הנקראים בז"ש שזכרו כאן מלת הכל (ח) כי הכל
 מלאך היכל ואלו הם. וזכור את הכל יסוד. הכל יודק הוד.
 והכל ישבחוך נחם. והכל יאמרו ת"ת. הכל ירוממוך נבו'. יולד
 הכל חסד. והרי ה' ו' על הסדר ממטה למעלה מיסוד עד חסד
 והגם מה שנקראים במלת הכל הוא כי כל א' מס"ק אלו הוא
 כמנין כל האמנם לא כל ז' היכלין דו"ח דבריהם עולים ונכללים
 בז' היכלי א"ח לקבל תוס' שבת רק נ' היכלות היותר ממוחקים
 שהם בחי' החסדוים והם היכל היסוד הנקרא היכל לבנת הספיר
 וזה עולה בצברת יולד מתחילת הצברת עד סדר אין ערוך לך
 ה' אלהיו כי' והיכל זה הוא העולה עתה בשבת למעל' מכל
 שחר ז' היכלי ז"ח כנודע דיוסף חביבו דכולא וסליק על כולא
 כנו' בפ' שלח לך יהוה מתעלה ועול' עד היכל אהבה דא"ח
 כי הנה שם בא"ח הוא היכל הו' העליון דכללות עולם הברי'
 כנודע וזכורו היכל יש בחי' פנימי' היכל אהבה של א"ח וזה
 היכל היסוד דו"ח עולה עד שם מתחיל לעי' ומקבל משם תוס'
 קדושה בצברת יולד אור שהיא כנגד היכל לבנת הספיר שהוא
 יסוד דו"ח כנודע ועולה בכל ז' היכלין דבריהם ממטה למעלה
 והם סוד ז' פעמים הכל שזכר ביולד דשבת שהם וזכור את
 הכל הכל יודק והכל ישבחוך כי' כנו' והם כסדרן ממטה למעלה
 מן היסוד עד החסד והנה נקשר היכל היסוד בהיכל אהבה
 העליון שבהיכל הו' הנק' היכל א"ח ומלת הכל הא' שזכר ביולד
 דשבת שהוא וזכור את הכל כנו' הנה הוא היסוד התחתון
 דו"ח שכלל בכל ז' היכלין דילי' ונק' הכל' וזו עולה בז' היכל'
 העליונים. היכל ה' העולה בסוד תוס' שבת הוא היכל הרגון
 התחתון שהוא ת"ת ורגמו בסדר אין ערוך לך ואין דומה לך עד
 אל ארון כי'. היכל ה' העולה בסוד תוס' שבת הוא היכל אהב'
 התחתון שהוא היסוד ורגמו בסדר אל ארון על כל המעשים. אבל
 היכל דגמ' אש"פ שהוא קו ימיני והוא חסד איננו עולה לפי
 שהוא קשור עם היכל ההוד כי תריוויו הם תפי פלגי גופא כנו'
 ולכן הוא ג"כ דין ואינו עולה. ועוד טעם אחר כנודע כי ירכין
 אינון לבר מגופא ולכן אפי' הגמ' נקרא דין:

אל ארון כי' כבר ביארנו כי הוא היכל אהבה דו"ח כי' אבל
 לריך שתכין כונה אחרת והוא כי המל' הנק' א"ל אדני'
 כמבואר אללנו הנה עתה יתוסף נס בה תוס' קדושה ועשית
 אדני במילוי שהוא בני' תרע"א ונק' עתה א"ל אלק דלת טון יוד
 והם בני' שבת לרמזי כי עתה היא קדושה עיקרית של יום שבת
 ממש. וענין זה תכין במלת אל ארון כי' אדני הוא נוק' וארון הוא
 דבורא שעתה אשר נתמלא שם אדני' במילואו אז הוא שבת כנו'
 ונק' ארון דבורא נס רגמו בחי' אל ארון על כל המעשים שהוא
 ג"כ בני' מספר ב' שמות הנו' שהם בני' שבת וזאת אות ה' של
 המעשים שהיא יתירה על חשבון הנו'. ובאחר וביום השביעי
 נחטלה וישב על כסא כבודו כי' ירסע לו הנה בימי החול א'
 מקנת בברי' וז"ח ביזי' ומל' בעשיה וביום שבת הם מתעלים
 וז"ח מתעלה אל סביריה וזמ"ש נחטלה וישב על כסא כבודו
 כי' שנחטלה מן היזי' וישב על כסא כבודו דבריהם:

כוונת הפי' עמידה דשבת דשחרית (ט) הנה אחר שהאמר פסוק
 אדני עפתי נפתח לו קודם שתחמיל ברכת אבות תכין
 לקבל תוס' הרוח דבורא מחדת יום שבת כנ"ל ואמנם התוס'
 שניוסף בז"ח הוא שעד עתה עדיין לא עלה שום עליה כלל רק
 שנכנס בחיובי מבחי' גדלות א' אורות מקיפין דללס דא"ח כנ"ל.
ונלע"ד חיים כי מן הדרוש הוא דפסח יבאר לך כי בחפלת
 לחם דשחרית נכנסין נה"י דחז"ב הנק' מוחין פנימים דגדלות
 ב' ובחזרה נכנסין חג"ת שלהם שהם מקיפיים ל' דללס דגדלות
 ב' ובמוסף דלחם חב"ד שלהם שהם מקיפיים מ' דללס דגדלות
 ב' ובחזר' עולה ככתר שלהם כנלע"ד. ועתה בחפלת עמיד' זו
 מתחיל לעלות (י) ועתה הוא עולה בא"ח בני' תחתוים שלהם
 הנקרא נה"י ומהם נעשים לו בחינת מוחין שבו כי הנה בליגס
 יורד למטה בנה"י שלו עלמו (יא) כדי להתחבר לו (יב) ולהתיחד
 שם עם נוק' ועתה הוא עולה עד נה"י דא"ח להיות לו ג"כ
 מוחין

ענין (י) הוויג והעונה של שבת כבר נח' אללנו בשער המתח בפי'
 בראש' ד' ג' ע"ב בענין העו' שבלי' החול וע"ש כמסדרנו'
 הם. אבל הענין בקיור הוא כי בחפלת ערבית אז הוא וזוג יעקב
 והחל מן החוה (ח) ולמטה דו"ח ואחר חפלת ערבית כל מתח לילה
 הא' הוא וזוג יעקב ולאה בכל לורך שיפור קומת ז"ח ואחר חלות
 לילה אז הוא וזוג יעקב ברחל מן החוה דו"ח ולמטה. הת"ח אסו'
 לשמש מעטו בלי' החול אפי' אחר חלות אבל בלי' שבת אחר
 חלות מלוא וקודם חלות אסור אש"פ שהוא ליל שבת:

ענין העביל' דשחרית דשבת הנה אס נעמ' בקרי או בשמש
 המטה אין לורך להזכיר כי העבילה אז מוכרחת אבל
 אף אס לא הולך לעבול לבסה הנו' לריך לעבול בצוקר ביום
 שבת והוא כי כדמיון מה שביארנו לעיל שריך לעבול בכל ע"ש
 לפעמים מן החול לבנת מן לריך עתה עבילה אחרת כי הפרש גדול
 יש בין קדושה ליל שבת לקדושה יום שבת שהוא קדושה יתירה
 אבל החילוק הוא כי בע"ש הולך לב' עבילות הא' להפשיט בגדי'
 החול מעל גפשו והב' להתדבק ולהשיך בו קדושה שבת אבל
 עתה בצוקר יום שבת די לו בעבילה אחת להשיך עליו קדושה
 עליונה של יום שבת ואיננו מפשיט מעליו ח"ו קדושה יום (ג) שבת
 והנה שם בע"ש ביארנו כונה ב' עבילות אבל עתה שאין שם רק
 עבילה אחת אל תכין רק אל הכונה הנו' שם שהוא שתכין
 אל ד' הויות עסמ"ב ולג' שמות אהיה הא' בידיון והב' באלפין
 והג' בזהין וז' שמות אלו הם בני' תרפ"ו ותוסף עליהם שם
 י"ה ויהי' הכל בני' כמנין שבת והטעם לתוס' שם י"ה הוא זה
 כי סוד שבת הוא ענין עליה וז"ן במקום א"ח וזו היא שבת
 שם י"ה אש"פ שכונה זו לריך לכין אותה בעביל' ע"ש בעלייתך
 מן העביל' אבל עתה בעביל' זו תכין כונה זו קודם שתטבול
 ותכוף ראשך במים:

ענין התפלה של שחרית דיום שבת. הנה נח"ל כי בלילה יכין
 האדם לקבל תוס' נר"ן (ג) ושלשמן בני' בחי' נוקבין וביום שבת
 יכין ג"כ לקבל בחי' נר"ן ושלשה דבורין מבחי' קדושה היום שהוא
 דבורא. ואמנם ג' המקומות שבהם לריך לקבל תוס' הנו' שמעתי
 בחפלה ממורי ז"ל שבכרכו של קודם יולד דשחרית יכין לקבל
 תוס' הנפש דבורא ובסמיכות גאולה לתפלה יכין לקבל תוס'
 רוח ובמוסף במלת א"ה מקום כבודו כי' יכין לקבל תוס' נשמה
 אבל אח"כ שמעתי ממו"ל באופן אחר וכמ"ש בע"ה בכללי
 הדרוש כ"ח במקומו וזה החלי בע"ה (ד) דע (ה) כי מן התחלת
 חפלת שחרית מן סדר הקרבנות עד נשמת כל חי כו' נכנסו
 בחי' אורות המקיפין של בחי' המוחי' דו"ח מבחי' המקיף העליון
 הנק' אות מ' דללס דא"י ובס' נשמת כל חי אז נכנסין
 המקיפין דאות מ' דללס דאבא וז"ס נשמת כל חי ר"ת נכ"ח
 שהם כמנין ג' הויות שהם ג' מוחין חב"ד בחי' אורות מקיפין
 מנח" מ' דללס דאבא והרי נשלמו ליכנס ברישא דו"ח כל
 המקיפין שלו מב' הללמים דא"י ודאבא ולכן תכין כי עתה
 באמר נשמת כל חי לקבל חלק תוס' נפש דבורא שבת מבחי' יום
 שבת דבורא כנ"ל. והנה ענין סוד נשמת כל חי הוא בחי' תוס'
 קדושה שבת בעולם היצירה כנודע כי תיקון נשמת כל חי הוא
 כבודר המוריות שהם ביצירה כי סדר יולד אור כי' הוא דבריא'
 ותכין בנשמת כל חי כו' כי מלת כל חי הוא בני' ס"ח א"היה
 הו"ה א"היה והם בני' חיים והם סוד התפילין הנק' חיי המלך.
 והטנה היא כי זה הוא המורה התפילין שבימי החול. (ו) הקדישים
 דיום שבת לא קבלתי כונתם ממורי ז"ל:

כוונת יולד דשבת הנה ביולד דשבת הוא בחי' תוס' קדושה
 שבת בעו' הברי' כי כל סדר יולד הוא דבריהם כנודע
 אבל לריך שתרע כי ז' היכלות אלו אין בהם בטולם תוס' קדושה
 רק בני' היכלין לבד שהם רמוזים בני' חלקים אלו הא' הוא מן
 יולד אור עד אין ערוך לך כו' והב' הוא מן אין ערוך לך כו'
 עד אל ארון כו' והג' הוא מן אל ארון כו' עד התברך לגמ'
 לרעו כו' ולריך לבאר ענין אלו היכלות של יולד דשחרית
 דשבת מה ענינם דע כי שבעה היכלות הנרמזים בסדר יולד
 דימי החול דשחרית הם ז' היכלות ז"ח דברי' ובהם כנללן ז'
 היכלין דנק' הנק' ז' נערות אסתר ואמנם ביום שבת (ז) ביולד
 דשחרית נפתחין שבעה היכלין עילאין הנק' היכלין דשבת והם

הנהרות וביאורים: (א) עיין פ"ח שער שבת פ"ח: (ב) כספי' ליחא מלת יום ונדפוס כתב ליל: (ג) ג"כ ושלשמן מן המל' הנקרא מדת לילה ושלשמן הם
 בחי' כו': (ד) עיין אמל"י דף ק"ג ע"א סי' ע"ו: (ה) פ"ח ש"ס משער השבת: (ו) אמר אבינו דורו חסו תפילין של ראש ותפילין של
 יד למה לא נרמזו ואם נרמזו בחיובי חייבת הוא: (ז) עיין אמל"י דף ק"ב ע"ב שאלה ה': (ח) א"ס ל"ע שאינם אלא ז'. אמר מנחם כ"ס אמל"י הביא ג"כ
 קושא ז' כסם תרמ"ו ז"ל ותיקון כמה תירונים וגם הרב ש"ס מביא ג"כ תירון בשם ס' ומרת הארץ וכלם דחוקים כאשר יבאר המעין ונדלחי המור שבכח
 ט"ס ובס' משנת חסידים כתוב בזה"ל עולה כל השם היכלות דא"ח ממטה למעלה בשם פעמים הכל וכן הוא לקמן בסורה (ו) ובי' הלשון כי' הכל וע"כ נ"ל
 דהוא ט"ס וז"ל כספ"ח הוא ט"ס: (ט) פ"ח ש"ס משער השבת: (י) א"ח נ"ל שאש"פ ככבר נכנס הללס כולו היינו דהוניה ועכשו הוא בא"ח עילאין נוסיהו:
 (יא) ס' בלילה יורד המוחין דו"ח למטה ע"י נה"י שלו עליו סו' כנה"י אשר עולה על בני הנ"ח וז"ש עמנו כדי להתחבר היה לו להתיחד שם עם הנוקבא
 ורבינו קיטר בלשונו. ש"ס: (יב) תיבת לו ליחא כנח"י:

שער השבת פרה יר בו

שבע פי' הארה מן ז' ולא הו' עצמן זהו בליה אצל ביום הם
הו' עצמן כי אז הן שולטין (קריש אחר ויכולו תכוין ע"ר
ראשוניות רק שמילוי אהיה יהיו ע"ד ס"ג שכל ההי"ן מלאים
ביודין חוץ מן אות ו' שמלוי באלפין ותכוין שהוא גי' יחזק
ומ"ב הכ"ל קבלתי (כמה פי' טע' זה לפי שמציאותו לא כמלא
כי אם כביל שבת לבד אפי' כשחל יום א' של פסח בשב' אומר

ואתו משא"כ כפי הפשט (אה"כ ממזמר לדוד י"י רועי כו'
זיכוין בר"ת אך טו' אחסד ירדפו'גי' הוי' וכן ס"ת אך טוב וחס'
אה"כ קדי' אחרון תכוין ע"ד הראשוני' ממע רק שמילוי אותיו'
אהיה יהיו כולם ביודין' ותכוין שהוא גי' ר"יח לכן תכוין
להשלים עד רמ"ח שהוא גי' אברהם לכן צריך להשלים ל'
אותיות שיש בברכו את י"י המבורך שאומר החון ויש בו י"ו
אותיות וג"כ תכוין בעניינתך ברוך וכו' בי"ד אותיות שיש בהם
זהרי נשלים ל' אותיות ועם ר"ח גי' אברהם . והנה אם
שכח לקבל תוספות רוח שבת בברכו את י"י המבורך הראשון
או אם לא שמעת אותו תכוין עתה בברכו אחרון לקבל
תוספות רוח ושמה בפעם אחד כי אם לא קבלת רוח בברכו
ראשון אך אפשר להביל בשמה בופרום

מהחברים וד' מלאים אלו של ר' קדישים עם י"ט אותיות
של טעמי' אברהם יחזק יעקב גי' תכלת
ע"ה כמין ז' מרגליו הג"ל ואיך סוד תכלת שבניית .

פרק יר ענין ז' פעמים ברכו של ליל שבת בברכו
א' יכוין לקבל תוספות סוד רוח
ויכוין ששם הוי"ה העולה כ"ו אח"כ ברכו' הוא ע"ב ואחר כך
במיל' הרבוע הוא ק"ל והנה כ"ו ע"ב ק"ל גי' ברכו ובברכו
ז' תכוין לג' מלוים ע"ב ס"ג מ"ה גי' ק"ב ולג' מ"ב שלהם
שהם קכ"ו הרי הכל גי' ברכו ו"ס המבור' מ"ב ר"ד מ"ב ה"ל:
גר"ך הוא יותר רחמים והם הג' מלאו' העלוין ק"ב . אח"כ
תלך לביתך ותאמ' בקול רם שבת שלום כי הוא המקבל הכלה
בסדר פנים יפות בשמחה גדולה גם היה טוהג מורי ולה"ה
לשמו ידי אמו בליל שבת כי כך הזעיר אנפין עולה ומנשק ידי
אמו בכל ליל שבת ושם הענין כי כיון שעולה בסוד ל' של כלם
דתבונה הוא עולה בין זרעו' היר' ואז נושק הידים כי בחול
הוא בנ"ת שלה לבד שהוא ז' דללם היא נגד החזה גם אתה
תנשק ידי אמו בכל ליל שבת וביאור הדבר הזה כי בחול אין
לזעיר אנפין רק מוחין פימ' מן ז' דללם שהם ה"י דתבונה
כמבוא' אך בליל שבת עולה עד מקיפים שהם ל' דללם חג"ת
שהם חג"ת דתבונה כאומר ושם הזרועות של התבונה אמה
דו"א והוא עולה שם ומנשק ככ"ל .

מע"ה וסוד נשיקות שע"ג היד המזכר דע כי מציאות ה"ג
והם ה' אותיות מהפ"ך הם ביסוד דמלכו'
אמנם שרשם הראשון היא בה' אכזבות של יד שמאל
כי ה' של יד ימין הם ה"ח והנה סוד כל הה"ג אלו
שרשם הוא בפה העלוין שיש בו ה' מוצאות ג' נגהם בר'
אותיות וב' מהם בה' אותיות והם רטלג"ת חסשר"ך ואלו הם
ה"ח וה"ג וכאשר האדם נושק בפיו גורם להשיפע ולהאור
משרשן אשר בפה הה"ג כנ"ל אל הה' אכזבו' למתקן שה' למט'
חוקי' וקשי' ולפיכך כשכא הקטן להתברך וכן הגדול תחל' הקטן
נושק יד הגדול כדי שיתעורר אח"כ הרחמים ויברכהו וכן
הענין למעלה בעת הגלות שאין זיוג שלם אין הת"ת יכול
להזדווג עם המל' בסוד היסוד שבה שהוא מלכפ"ך אמנם
גם הוא נחית מדרגא דליה ונושק יד המלכות להמתיק דינה
אשר שם כטעם וישק יעקב לרחל שאינו נשיקות פה אל פה
ובזמן בגלות הוא יורד ומחבבה ומטפל אליה במשמוש היד
שהיא מתפייסת בו ותלחח במשפט ידי כנודע וע"י אכזבות היד
אלו מזדווג עמה ומשם היא מעלה מ"ן אליו אשר הוא צריך
אליהם בסוד אור החומר ואולם בהיות המלכות למעלה בבינה
בסוד ר' על' ו' אמו היא יורדת ומנשקת ידו כנ"ל . וכשתבוא
מבית הכנס' תעמוד במקומ' בשולחן ותאמ' דא היא סעודת'
דחלק תפוחין קדישין שהם דה"י כמ"ש ענינו בסיום הדרוש
צ"ה אה"כ תקיף השולחן דרך ימין בשתיקה ואח"כ תקט

בידך ז' אגודת הדם ותחברם בז' ידך ותברך עליהם ותריח
בהם ואח"כ תקיף בהם השולחן פע' ז' בשתיק' ואח"כ אמור
זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו ותאמר הקידוש ואחר אכילתך
אמור איזה פריקים ממוסכת שבת ואחר בהמ"ז תחזור ותאמר
זכור ושמור בדבור אחד נאמרו ותברך על הדם פעם אחרת
ובבוקר בסעודה ז' תעשה כמו שאמרנו בראשונה וכן תעשה
בג' והל' בבוא' מזה"כ תעמו' במקומ' ותאמ' דא הו' פעוד'
דחלק תפוחין קדישין כי הלא עתה המל' יש לה ג' מוחין
שפעת מהם ומשם אוכלת ואח"כ תקיף השולחן דרך ימין
בשתיקה כנגד א"מ של חג"ת המאיר בא"מ של נה"י ואח"כ
תקח בידך אגודה של הדם ותחבר' בידך ותברך עליהם ותרי'
ותקיף את השולחן פעם אחרת בשתיקה כנגד א"מ דחב"ד
המאיר בא"מ לכה"י ואח"כ אמור זכור ושמור בדבור אחד
נאמרו ותאמר הקידוש ותכוין בויכולו אמנם תעמוד במקומך
ותאמר דא היא סעודת' דחלק תפוחין קדישין הטעם כי הלא
עתה בסוד הסעוד' מקבלת האר"גס מג"ד דו"א ואז נקרא חקל
תפוחין קדישין והטעם כי הלא תחלה בהיותך בקבלת שבת
בשדה נקרא חקל כמבואר . (מורי ולה"ה היה טוהג למור
כל הקידושין מעומד בשבת וי"ט ואח"כ יושב וטוע' מן הכוס
של קידוש והיה טוהג להשא' מעט יין בכוס הקידוש ובכוס
בהמ"ז בסו' אסוך שמן להשא' ברכ') אח"כ בעמיר' שמקבל'
הארה מג"ה דו"א נק' חקל תפוחין כי הלא ג' אומנעי' נק' אבות
והם סו"ג תפוחין ועת' בקידו' נק' חקל תפוחין קדישין כי ה'
מקבלת האר' אל מוחין שלה מן המוחין דו"א עצמן שהם ג"ר
וכבר בארנו שמוחין נק' קדישין ובפרט המוחין דו"א אמנם
להיות מקבלת עתה משם ושם הוא הפה דו"ה והוא אוכלת
ומוחיות משם מן הפה של הז"א ואע"פ שהיא למטה בנה"י
שלו כנ"ל אמנם נקרא סעודה זו דמטרונותא כי כשהיא מגע'
זאובלת ומוטלת מוטמת דמלכא ולכן נקרא סעודה זו סעודה
דימטרונותא כי היא אוכלת ולא היא אח"כ נבאר במ"ה ענין
אכילתה וסעודה בל"ב שיטת והנה תקיף השולחן תחלה דרך
ימין ותכוין כי הלא בעמידה עלתה בנה"י דו"א והוא בסוד
א"פ דוגמת שבת שהוא סיגונית נה"י דו"א בחכ' א"פ ואחר
שבלת מן הסדה הקפת השולחן להמשך א"מ של החיכונית
וכן עתה ג"כ תכוין להמשי' א"מ מבחי' כפי' דו"א נגד ויכולו
ראשון שבעניניה הח"כ תקח בידך ז' האגודת ותברך עליהם
ותריח בהם ותקי' בה"ת השולחן ותכוין להמשי' א"מ מבחי' הג"ה
שנמש' א"פ שלהם בויכולו הכ' ולכן הקפה זו בזה"ס כי הדם
רומז אל ג' אבות שהם ג"ה אמנם ז' האגודות הדם תכוין שהם
נגד זו"ן ולכן אחר שתריח בהם אמור זכור ושמור בדבדו' אח'
נאמרו ותכוין לחברם יחד והנה נגד אור פנינו שקבלה מג"ר
עתה בסוד הקידוש כמ"ש צ"ה אין בו כח להמשך המהיר
שלהם כי הם המקיפים מבחי' מוחין עלאין ואינו נעשה על
ידינו ומעצמו נעשה ואחר כך אמור הקידוש וסוד הקידוש
להמשך א"פ מן ג"ר דועיר אנפין לנוקבא כדי שתכל' ותקבל'
הארה משם ולכן נקרא קידוש כי כוונתו לקבל הארה מג"ר
שהם המוחין הנקראים קר"ש:

מע"ה צריך למוזג הכוס קודם שתאמר הקידוש והכוס
יהיה נגד החזה כי משם יוצאת הנוק' הנקרא כוס
הברכה ושתה מהקידוש מיושב למורי ז'ל וכו' לעיל
וגם כמה לקמן

פרה זו ועתה כום הקידוש תקבל מיד זולתך
מנ' ידיו לב' ידך ותחזיק אותו
בז' ידך ותכוין בהו להמשך המוחין מג"ר דו"א לנוק' כי זהו
סוד הקידוש כנ"ל שהוא המסכת המוחין הנקרא קדיש אמנם
תכוין להמשך ג' י"ה פשוטות בג' ידים גדולה וחוקה רמה
ותכוין כי ג"פ י"ה גימטריא מ"ה והוא מ"ה דאלפין והכוונה
הוא להמשך מג"ר דו"ה ג' שמות י"ה דרך הג' קיין ויורדין
דרך ג' הידים שהם עד הג' דו"ה הנק' מ"ה דאלפין . אחר
כך תכוין למלאות ז' י"ה מהם ביד ימיך' שהם י"ה במילוי'
יודין

הק' רחוקה"נ וי"ל. ועיין מבו"ש ד"י סוע"א
ובצמח אות ח' ושפ"א על ע"ח שי"ט פ"ג.

(ס"ח ע"ד) **סוף** העמוד. לרמוז אל נועם הנמשך
עתה מן הבינה. אולי כוונתו
למש"ל דס"ב ע"ב ד"ה גם או לד"ס אמצע ע"ד,
עיין ש"ש ד"פ סוף אות י"ד.

(ס"ט ע"א) **נהנה** בערך וכו' וכו'. ובכניסת ג'
פרקין תתאין בקב"ש לא
היה שייך לומר שפירקין תתאין דאבא הם בערך
רוח לגבי ג' פרקין תתאין דאימא שהם נפש
וממילא היה אפשר לקבל בקב"ש נו"ר ביחד
ולא נפש לבד. דאפ"ל כיון שנכנסו ביחד אי
אפשר לקבל נו"ר ביחד שאין עיבור ויניקה
נעשים כאחד ולא כן כאן שבתחילה קיבל רוח
ובסוף הברכות דק"ש מקבל נשמה. אמנם ק"ק
שתוס' נו"ר מקבלים במקום כניסת פרקי הל'
דאימא, שהנפש בקב"ש שהגם שנכנסו של אבא
אבל גם של אימא נכנסו אז, והרוח בכניסת של
אימא לבד, לא כן הנשמה היא בכניסת של אבא,
והוצרכנו לומר שבערך של אימא הם נשמה,
ולמה לא בזמן כניסת של אימא בויכולו והם
בחינת נשמה ממש ולא נצטרך לערכין ובפרט
שרז"ל כתב שהנר"ן דלילה הם מצד הנוק' והיה
אם כן יותר מתאים לקבלם בכניסת הל' דאימא
שגם היא נוק' וי"ל].

(ס"ט סע"ב) **כשחוזרים** לעלות הארתם וכו',
וכן אח"כ כמה
פעמים קורא לחסדים העולים בשם הארה. ואולי
כמ"ש בע"ח שכ"ה פרק ב' שאומר החוזר הוא
העולה ולא כל החסדים ע"ש.

(ע' סע"א) **כי** כל קדש הוא בחכמה. הטעם לזה
כמשרז"ל במקום אחר שהחכמה
היא ע"ב וד' יודי"ן שבה כל אחת כלולה מי'
ועם הד' יודי"ן עצמם או ד' אותיות השם הם
קדש, ועיין שפת אמת ז"ל סופ"ה.

ע"ש, ועיין הרב פת"ע ז"ל דס"ג ע"ג סוד"ה
ויכוין וכו'.

(שם) **אריך** וכו' ק"ן רבוא וכו'. לכאורה מה
הקשר לזה בכאן, ואפ"ל לפי מ"ש
הרב ש"ש ז"ל כאן ופת"ע בדס"ג ע"ד שנתקשה
במשרז"ל לכוין ההויה הזו בניקוד קמץ כי
האצילות הוא נקודתו פתח, וכתב שאפשר כמו
שעולים כל העולמות וקונים תוס' קדושה כן
האצילות קונה תוס' קדושה מהכתר אשר נקודתו
קמץ ע"ש. ובכן לפ"ז גם אפ"ל שלכן נז' כאן
וזהו ה' שהוא באצילות כמשרז"ל לאורך ימים
שמקבל מא"א.

(שם) **וכל** העולמות עלו עד שם ונכללו שם.
פשט הלשון קשה שבכל הסדר של
קב"ש שכתב עד כאן לא היה התכללות כל
העולמות באצילות, ומה שהיה עד האצילות הוא
בתפילת המנחה ושם היה שייך לכוין בכוונה
הנז' פה. ולשון הסידור הוא, האצילות שעד שם
עלו ונכללו העולמות. ולשון זה אפשר לפרש
הכוונה שכולם עלו כפי הסדר הנז"ל עד שהגענו
לאצילות ולא שכולם נכללו באצילות וצריך
לידחק קצת בלשון רז"ל כאן.

(שם) **אח"כ** וכו' ותתעטף ראשך בו כנודע
סביב גרונוך. לכאורה מה ענין זה
לכאן כיון שהעיקר הוא שיהיה מעוטף בציצית
הרומז לאו"מ וכמ"ש הש"ש ז"ל ובזה די. ואולי
הוא לרמוז לחב"ד דעשיה שמהם מתחילה
העליה ולכן יעטף את הראש סביב שהוא החב"ד,
וא"ש את"מ ובסידור לא נז' זה.

(ס"ז ע"א) **עתה** נתעלה במילואו. [עיין לקמן
דע"ג ע"ב שכתב רז"ל כעין
זה], וק"ק דמשמע שהמלא יותר מעולה
מהפשוט, ובע"ח שער או"א ועוד מקומות אומר
רז"ל שפשוט בכתר ומלא בחכמה ומלא דמלא
בבינה וזה שייך בכל שם שבעולם כנז' בתחילת

שהם מוחין אינם מוחין ממש רק אותם הג"ר
 שהם ממש מוחין בראש ז"א אך אלו התפשטותם
 הם בגופא אך מה שאנחנו קורים אותם מוחין
 הוא לפי שהתפשטותם נמשך מן המוחין וגם
 לפי שהמוחין של המלכות נמשכין מהם כנודע
 שמן התפשטות המוחין דנה"י דדכורא וכו' נעשה
 לה מוחין רק עיקר המוחין הם ג"ר עכ"ל. ולפי
 דברי רז"ל הנו' גם פני' החג"ת והנה"י דז"א הם
 מוחין, וגם המוחין דמלכות הם מוחין ונקראים
 קדש הגם שנעשים מהנה"י דז"א, וממילא שכל
 זה נקרא קדש, אמנם אינם מוחין וקדש ממש
 אלא הג"ר דז"א, ולכן אמר רז"ל כל בחינת מוחין
 נקראים קדש ובפרט מוחין דז"א שהם הג"ר שלו
 שהם עיקריות המוחין והם הנקראים קדש באמת.
 כן נראה נכון ושוב ראיתי לשון רז"ל לקמן דע"א
 ע"ג רד"ה ענין וכו'.

(ע"א ע"ג) ד"ה ענין וכו' בויכולו וכו' בויכולו
 הא' וכו' צריך לכוין ביחוד
 וכו'. לכאורה היה צריך לכוין ביחוד זה גם
 בויכולו הב' לפי טעמו של רז"ל. ואולי י"ל
 שהארה זו שנמשכה מהמוחין עד הנה"י הלא
 נמשכה לפני זה בחג"ת ומשם לנה"י ויחוד זה
 יועיל לשניהם לחג"ת ולנה"י ודוחק.

(שם) יכוין בג"פ הויה דע"ב וכו'. לא ביאר
 רז"ל מה הוראתם וגם בסידור לא
 כתוב הסבר על זה.

(ע"ב ע"א) וצריך בעת שתנגב ידיך ובשעה
 שתברך עני' תגביה ב' ידיך
 זקופות. כעת לא מצאתי במקום אחר שהניגוב
 יהיה בידים זקופות כמו בשעת הברכה ועיין
 בסידור.

(ע"ג ע"ג) דרוש הס"ת דשבת. לקוצר ענ"ד
 הענין כך הוא: ידוע (עיין
 בסידור) שהג' עולים שבחול הם כנגד נה"י דז"א
 המתלבשים בהם נה"י דנה"י דאבא. והז' עולים

(ע' רע"ב) כנגד ל"ב נתיבות וכנגד ג' שביעי
 וכו' שנעשו לה עתה משם
 מו'. זה טעם לג' תיבות, אבל לל"ב נתיבות לא
 אמר כוונתם עכשיו. ואפשר כמש"ל שכל קדש
 הוא במוחין וכו', ועל זה בא הרמז בל"ב נתיבות
 שהם של החכמה שכוללת כל המוחין.

(שם סע"ב) אם שכחת וכו'. ק"ק למה לא יקבל
 הרוח והנשמה בופרוש ולא
 תהיה גם הנשמה שלא במקומה. ואולי כדי
 שיהיה דומיא דברכו הא' שמקבלים הרוח והוא
 בעצמו דומה לבאי כלה שמקבלים הנפש דהיינו
 אחר כניסת פרקי הל' דתבונה, כי כן בבאי כלה
 אחר כניסת פרק תחתון, וברכו הא' אחר כניסת
 פרק אמצעי, וברכו האחרון אחר כניסת פרק
 עליון [בויכולו] לא כן בופרוש אין כניסת ל'
 דתבונה אלא דישי"ס ודוחק.

(ע' רע"ג) והידים שלה והוא עולה עתה עד
 שם ונושק וכו'. לשון
 הסידור הוא ונגבהה ראשו דז"א עד החג"ת הנו'
 ודוק.

(שם) לכן צריך שבתחילה וכו' ועי"כ מתעורר
 וכו'. נלק"ד לדקדק לנשק תחילה
 ואח"כ לברך כנראה מרז"ל ולא להיפך. ואפשר
 לנשק יד ימין או שמאל עיין להריפ"ש ז"ל הגם
 שבודאי יותר טוב לנשק השמאל. אמנם עיין מה
 שרשמתי על הסידור בכוונת הקידוש ד"ה וינשק.

(ע' ע"ד) דרוש א'. כל בחינת מוחין נקראים
 קדש בסוד החכמה ובפרט
 מוחין דז"א. לכאורה מה הכוונה במ"ש ובפרט
 וכו'. גם למעלה בע"ב ד"ה אח"כ וכו' כתב ג'
 מוחין דז"א הנק' קדש באמת, ומה כוונתו בתיבת
 באמת. ונראה במש"ל ד"ע רע"ב ובבחינה זו
 נקראת חקל תפוחין קדישין בסוד המוחין הנק'
 קדש הנעשים לה עתה מבחינת הנה"י הנק' חקל
 עכ"ל. וכתב בע"ח שכ"ב רפ"ג שו"ק אלו אע"פ

אמה עמו... כוסי רגיה: אף טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי. ושב

מהודאות מדשני עונג.

חצי קדיש

יתגדל ויתקדש שמה רבא. אמן בעלמא די ברא ברעותה וימליך מן
אמן בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא

מצותיך ותן ועתך וטהר ודשך וינוחו וכת:

יהא שמה רבא מברך לעלם ולע

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל
(בעשיית ולעלא מפל) ברבכתא ושירתא תשבכתא ונחמת

כותה ויצמח וידי דכל בית

חזן ברכו את יהוה

קו"ח ברוך יהוה המברך לע

(ספירת העומר תמצא בעמוד

יוין כמו זראשון אלא שפה האהיה הוא
דקס"א והיה"ו דס"ג שמספרם ילחק:

ה ואח"כ יאמר מומו"ר לדו"ד ויכוין כוס"י
רוי"ה ר"ת ר"ך והם עם הכולל אר"ך
אורות מש"ע דא"א שעתה יש לו כלם א"ך
טו"צ וחס"ד ס"ת מספרו הויה וטוב הם
החסדים זהותם צימוד הצינה וחס"ד הם
צלחתם לחוך ור"ת אלו עם ר"ת ירדפוני"י
הוא ג"כ מספר הויה ה' לאורך ימים ר"ת
יל"י וס"ת מספרו אדני"י: ו ואח"כ יאמר
קדיש יתום שאעפ"י שלא יהיו הוריו צגהנם

יכוין בשבעי וצני שם שם הת"ת ויעקב עתה ונולים בחורה ו"ה מקבלים חזתה ממנה שהיא מעין צרמו השבע בע מרגלאן יש שאחריה

עתיק בסוד הקידוש כמ"ש בע"ה שלהם כי הם המקיפים מבחינת ידינו ומעצמו נעשה ואחר כך להמשיך א"פ מן ג"ר דועיר אופ הארה משם ולכן יקרא קידוש שהם המוחין הנק מע"ה

הרשם הראשון היא בה' אצבעות של יד שמאל ל יד ימין הם ה"ח והנה סוד כל הה"ג אלו הוא צפה העליון שיש בו ה' מוצאות ג' מהם דר' מהם צה' אותיות והם דעל"ת וחס"ר"ך ואלו הם וכושר האדם נושק צפיו גורם להשפיע ולהאיר מר צפה הה"ג כנ"ל אל הה' אצבעו' למתקן שה' למט' ולפיקך כשבא הקטן להתברך מן הגדול תחל' הקטן

